

OCEAN VUONG

Fohász a frissen megátkozottért (Prayer for the Newly Damned)

Legdrágább Atyám, bocsáss meg, mert láttam.
A fakerítés mögül egy fényes mezőt
nyáron, egy férfit, ahogy a bicskáját
egy másik ember torkához szorítja. Fénybe boruló acélt
az izzadságtól nedves nyakon. Bocsáss meg,
amiért nem szólítottam a Te nevedet. Amiért azt gondolom:
ennek olyannak kell lennie, amilyen minden ima
kezdete – a *Kérlek* ige darabokra
hasad a szélben, azokra, amiket
egy kisfiú szükségében hall, hogy tudja,
a fájdalom hogyan bocsátja vissza a testet
saját vétkezőjébe. Az óra hirtelen
elcsendesedett. A férfi térdet hajtott, az ajkait
odatapasztotta a fekete bakancshoz, ahogy a szavak kibuktak
az ajkán, mint az *Atya* szó sokszori
kimondásától összetört
rózsafüzér. Rosszul teszem, hogy szeretem
azokat a szemeket, hogy lássak valami olyannyira tisztát
és kéket – hogy esdeklek, maradjon meg
kéknek és tisztának? Megrezzent az arcom,
amikor a sötétség kivirágzott az ágyékából
és okkersárga szennyeződéssé szivárgott? Atyám,
mennyre gyorsan is változol Te
pengévé. De hadd kezdjem újra ismét: Van egy fiú,
térdel egy házban, amelynek minden ajtaja nyitva
van a nyárra. Van egy kérdés, ami szétmarja
a nyelvét. Van egy kés, ami hozzáér a
Te nevedhez, ami belakja belül a torkát.
Legdrágább Atyám, mi lesz a kisfiúból,
aki többé már nem kisfiú? *Kérlek*
Mivé változik a pásztor,
amikor a bárányok kannibálok?

*Cím nélkül (kék, zöld és barna): olaj, vászon:
Mark Rothko: 1952*

*Untitled (Blue, Green, & Brown): oil on canvas:
Mark Rothko: 1952)*

A tv bemondja, hogy a gépek a tornyokba csapódtak.
És én *Igent* mondtam, mert megkértél,
hogy maradjak. Talán azért imádkozunk térden állva, mert Isten
csak akkor hallgat meg, amikor ilyen közel vagyunk
az ördöghöz. Annyi mindent szeretnék elmondani neked.
Hogyan sétáltam át a legnagyobb elismerésként
a Brooklyn-hídon
nem is gondolva a repülésre. Hogy élünk úgy, mint a víz: benedvesítve
egy új nyelvet anélkül, hogy elmondanánk,
min mentünk keresztül. Azt mondják, az ég kék,
de én tudom, hogy kellő távolságból feketének tűnik.
Mindig emlékezni fogsz, hogy mit csináltál,
amikor a legjobban fáj. Annyi mindent
kellene elmondanom neked – de csak
egy életem van. És nem vittem magammal semmit. Még két
fogat sem a legvégén. A tv csak mondja, *A gépek...*
A gépek... És én álltam várakozva a sebzett kolibrikból
készült szobában. A szárnyaik átlüktetnek
négy homályos falba. És te ott voltál.
Te voltál az ablak.

Vasas Tamás fordításai